

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 876/2024
09.07.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Татјане Вуковић, Светлане Томић Јокић, Бојане Пауновић и Александра Степановића, чланова већа, са саветником Маријом Рибарић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због продуженог кривичног дела примање мита из члана 367. став 2. у вези члана 61. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Јелене Вујовић Мирковић, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду, Посебно одељење за сузбијање корупције К По4. 39/2023 од 06.09.2023. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 921/23 од 18.04.2024. године, у седници већа одржаној дана 09.07.2024. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Јелене Вујовић Мирковић, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду, Посебно одељење за сузбијање корупције К По4. 39/2023 од 06.09.2023. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 921/23 од 18.04.2024. године, у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) и члана 439. тачка 2) Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу захтев за заштиту законитости **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду, Посебно одељење за сузбијање корупције К По4. 39/2023 од 06.09.2023. године, окривљени АА оглашен је кривим да је извршио продужено кривично дело примање мита из члана 367. став 2. у вези члана 61. Кривичног законика и осуђен је на казну затвора у трајању од 2 године и 10 месеци и од истог је сходно члану 91. и 92. у вези члана 367. став 7. Кривичног законика одузета прибављена имовинска корист на начин ближе одређен у изреци првостепене пресуде. Истом пресудом обавезан је окривљени да плати суду на име паушала износ од 15.000,00 динара у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 921/23 од 18.04.2024. године, делимично је усвојена жалба браниоца окривљеног АА и пресуда Вишег суда у Новом Саду, Посебно одељење за сузбијање корупције К По4. 39/2023 од 06.09.2023. године је преиначена само у делу одлуке о казни, тако што је Апелациони суд у Новом Саду окривљеног АА за продужено кривично дело примање мита из члана 367. став 2. у вези члана 61. Кривичног законика, за које је првостепеном пресудом оглашен кривим, осудио на казну затвора у трајању од 2 године и 6 месеци док је у преосталом делу жалба одбијена као неоснована и првостепена пресуда у непреиначеном делу је потврђена.

Против правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Јелена Вујовић Мирковић, због повреде закона из члана 438. став 2. тачка 1) и члана 439. тачка 2) и 3) Законика о кривичном поступку, са предлогом да Врховни суд усвоји као основан поднети захтев за заштиту законитости, побијане пресуде преиначи и окривљеног ослободи од оптужбе за кривично дело које му је стављено на терети или изрекне му блажу кривичну санкцију или да побијане пресуде укине и списе предмета врати првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховном јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП), па је на седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те након оцене навода изнетих у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и члана 439. тачка 2) ЗКП, док је у преосталом делу недозвољен.

У поднетом захтеву за заштиту законитости бранилац наводи да је побијаним пресудама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, јер се побијане пресуде заснивају на незаконитим доказима. Као незаконит доказ бранилац означава наредбе за тајно праћење и снимање Кпп. Пов-По4 90/18 од 04.09.2018. године и Кпп.Пов-По4 110/2018 од 05.10.2018. године и снимке који су изведени на главном претресу. По питању незаконитости наредби за тајно праћење и снимање, бранилац наводи да су исте донете у смислу одредаба чланова 167. и 166. ЗКП иако је наведеним одредбама регулилисана посебна доказна радња тајни надзор комуникације, а конкретне наредбе се односе на посебну доказну радњу тајно праћење и снимање, при том наредбе немају образложење, нити садрже разлоге који оправдавају предузимање ове мере и доношење предметних наредби, те тако незаконито састављене биле су и неподобне за примену.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се по оцени Врховног суда не могу прихватити као основани и исти су већ били предмет оцене другостепеног суда, о чему је другостепени суд дао довољне и јасне разлоге на страни 3. пасус 5, страни 4. и страна 5. пасус 1, 2 и 3 образложења пресуде, које овај суд прихвата и на исте упућује у смислу члана 491. став 2. ЗКП.

Даље, у поднетом захтеву за заштиту законитости бранилац наводи да је побијаним пресудама учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, на тај начин што је окривљени оглашен кривим за кривично дело примање мита из члана 367. став 2. Кривичног законика иако се у конкретном случају, по наводима браниоца, ради о кривичном делу примање мита из члана 367. став 4. Кривичног законика, јер је окривљени већ извршио службене радње које су биле у оквиру његове дужности – прегледао путне исправе пре него што је примио корист.

Овакви наводи од стране Врховног суда оцењени су као неосновани и исти су били већ предмет оцене другостепеног суда који је дао довољне и јасне разлоге на страни 5. пасус 4. и страни 6. пасус 1. образложења пресуде, које овај суд прихвата и на исте упућује у смислу члана 491. став 2. ЗКП.

Бранилац је у поднетом захтеву за заштиту законитости, побијајући правноснажне пресуде због повреде закона из члана 438. став 2 тачка 1) ЗКП, навео да су незаконити снимци сачињени на основу напред оспорених наредби за тајно праћење и снимање, при чему се незаконитост ових снимака огледа у чињеници да је судија ван главног претреса, самоиницијативно и самостално пребацила снимке са CD-а на USB, те обавила радњу за коју није стручна, нити овлашћена, а том пребацивању нико није присуствовао, те одбрана сумња да ли се заиста ради о аутентичним снимцима достављеним од стране тужилаштва као доказ прибављен применом посебних радњи.

Напред изнетим наводима којима бранилац оспорава начин репродуковања снимка суштински оспорава садржину самог снимка јер сматра да се не може са сигурношћу утврдити да ли оно што се налази на USB је заиста оно што се налази на диску, чиме указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и повреду закона из члана 440. ЗКП.

Имајући у виду одлуку овог суда, а крећући се у оквиру правца и обима побијања у поднетом захтеву за заштиту законитости, одлука Врховног касационог суда Кзз 792/16 од 06.07.2016. године није од утицаја на другачију одлуку суда.

Осим тога бранилац је у поднетом захтеву навео да је суд учинио повреду закона и тиме што је одбио доказне предлоге одбране који су били неопходни за правилно утврђење чињеничног стања, чиме фактички указује на учињену повреду закона из члана 395. ЗКП.

У преосталом делу поднетог захтева за заштиту законитости бранилац наводи да је побијаним пресудама учињена и повреда кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, која представља законом прописан разлог за подношење овог ванредног правног лека. Међутим, приликом образлагања овако нумерисане повреде закона, бранилац наводи да у конкретном случају није извршена индивидуализација казне, те да суд приликом преиначавања казне није узео у обзир све олакшавајуће околности, посебно залагање окривљеног у служби којом приликом је у акцијама на Косову и Метохији два пута рађаван, здравствене проблеме окривљеног који крећу од тог периода, околности које се односе на личност окривљеног и његово залагање у служби, као и чињеницу да је окривљени тешко болестан и исти до сада није осуђиван, нити се против њега до сада водио кривични поступак, којим наводима бранилац суштински

указује да је побијаним пресудама учињена повреда кривичног закона из члана 441. став 1. ЗКП.

Како чланом 485. став 4. ЗКП који прописује разлоге због којих окривљени односно његов бранилац сходно правима која има у поступку у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека, због повреде закона из члана 395. ЗКП, члана 440. ЗКП и члана 441. став 1. ЗКП, то је Врховни суд захтев браниоца окривљеног АА, у овом делу, оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни суд је на основу члана 491. и члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар – саветник
Марија Рибарић, с.р.**

**Председник већа – судија
Милена Рашић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић